

2.834 PASSES

—No, no! Una altra vegada no. Deixa'm, no m'agafis.

—No. No faré el que tu em diguis. No et vull donar el que em demanes, ja no pots obligar-me.

—No. No diguis que sóc teva. Para! No descordis més botons de la camisa...

—No. Com vols que pari de queixar-me. Para, cridaré més fort.

—No. Els pantalons no. Noooo!

Estimat,

ja torno a ser aquí. Les 2.834 passes que ens separen cada dia semblen menys, però no, n'he fet el mateix nombre, passant pels mateixos carrers, amb el bolígraf de color negre intens.

He sortit de casa a les 7.20, ara que ja és primavera puc matinar perquè el Sol surt més aviat. Com ja saps, sòl puc sortir sola si la llum natural dona vida als carrers i sempre, abans de sortir, informar d'allà on vaig i de l'hora que tornaré. Ja no sé si dir-li protecció o control, és igual, menteixo i vinc.

A poc a poc, mirant com s'aixequen les primeres persianes dels balcons mentre comencen a circular els primers vehicles i els infants més matiners van direcció a la parada d'autobús, he caminat pel carrer Ramon Fuster i Rabés, el meu carrer de tota la vida. Per a molts un carrer més, per mi molt més que un carrer. He travessat la Plaça Creu del terme i pel Via Ferrea he arribat fins al segon pas a nivell, l'he creuat i he seguit caminant fins aquí. Fa bon dia, farà calor, ara bufa una mica la brisa matinera, però parará i farà calor. Sota l'ombra de l'arbre que deixa caure les fulles per aixopugar-te de les tempestes i evitar que la molça cobreixi de verd les pàgines encara blanc, s'hi està molt bé. A l'hivern hi feia fred i els dies de boira costava trobar-te, però ara que ve el bon temps no tindrè motius per no venir, tot i que no ha sigut mai un esforç fer les 2.834 passes de bon matí.

—Lídia, tranquil·litzis. Que són aquests crits, amb qui parlava? No hi ha ningú. Està bé?

—Estic bé, no pateixi.

—Però amb qui parlava?

—Sola. No, no em miri amb aquesta cara, no estic boja. Estava somiant. Res més, un somni.

—Més que un somni diria que estava tenint un malson.

—Sí, sí. Digueu-li com vulgueu. Ara que ja m'he desvetllat aniré a la dutxa. Espero no haver despertat a algú més, disculpeu.

—I ara, no demanis disculpes, no passa res. Però... aquests malsons diaris em comencen a preocupar. Em dirà aquest cop de què es tracta?

—No ho sé, m'he despertat tan de pressa que se me n'ha anat del cap.

Aquesta nit hi he tornat a somniar, una nit més ho he tornat a viure, i un cop més t'ho tornaré a explicar. Eren passades les 12 de la nit, havia passat una vetllada estupenda a casa l'Aina, feia molts dies que no havíem estat tan bé les 4. Després de la mort de la Paula, ens costava molt reunir-nos i parlar com si res hagués passat; no obstant això, aquell dia havíem fet un pas endavant i havíem decidit viure amb felicitat. La Paula seguiria sempre amb nosaltres, tots els records ho confirmaven, però era hora de parar de plorar i viure tot el que a ella li havia mancat. Érem joves i teníem tota la vida al davant.

En acabar de sopar havia quedat amb el Martí, m'esperava a la plaça Catalunya. Sempre quedàvem al mateix lloc, el punt mitjà entre casa seva i casa meva. No té descrit com és la plaça, ja fa anys que te'n parlo, és la mateixa on fan mercat els dimecres i on ballen sardanes per festa major. Ell segur que va arribar-hi puntual, jo, en canvi, em vaig quedar a mig camí. Caminava tranquil·la sota la llum de la lluna, com m'encantava llavors passejar de nit; em relaxava i feia que la meva ment fluís entre les estrelles i crees imatges inesborrables en el meu cervell. Un dia, si encara sóc a temps, et dibuixaré una lluna.

Les cames m'anaven soles, havia fet aquell trajecte mil i un cops. De cop i volta, vaig notar una presència darrere meu, els fanals ja no sols dibuixaven la meva ombra a l'asfalt, n'hi havia dues. Era un carrer força cèntric, estret, que connectava la Plaça Major amb el carrer Urgell. Bé, com t'he dit sempre el "carrer de les escaletes". No em vaig espantar, vaig pensar que era algú que també caminava en aquesta direcció, no em vaig girar i vaig seguir caminant dins aquest món que havia creat entre la nit, la lluna i les estrelles.

—Vol que en parlem? Aquesta vegada sí que he sentit tot el que deia, estava tenint una conversa amb algú que l'agafava contra la vostra voluntat i li feia mal. Recorda alguna cosa?

—No. Ja li he dit, no sé pas que devia somniar, cada dia que passa el meu cap desvaria més. Em sento més prop de les estrelles que de la Terra, però encara tinc ganes de fer les 2.834 passes un dia més, no se sap mai quin dia serà l'últim.

—No digui aquestes coses, mai se sap. Avui, però, és millor que descansi o que algú l'acompanyi... Deia que li descordaven els botons de la camisa i després dels pantalons.

—Quines coses diu... Vol dir que no somiava vostè també?

De cop i volta, em va agafar el braç. Era l'últim que m'esperava en aquell moment, em va agafar d'imprevist i no vaig poder desfer-me'n a temps. Em va col·locar d'esquena a la paret i em va agafar fort les mans, jo cridava però no va haver-hi ningú despert que em vingués a salvar. No era tard però tampoc vaig cridar molta estona, els crits es van convertir en llàgrimes quan em va començar a besar el coll, tocar-me els pits i descordar tots els botons de la camisa i del pantaló. Ni cap

puntada, ni intent de fugir va aturar aquell violador. Crec que és la primera vegada que t'etiqueto l'home amb aquest substantiu. Mai he dit la paraula en veu alta, i mai la diré. Fins ara era l'home fastigós, repugnant i... qui va fer de mi tot el que va voler. I després em va deixar allà, tirada a terra amb roba interior, i la resta de la roba estripada i plena de sang.

No sé si era sang meva o seva. Jo sempre tindrè present aquella eternitat, realment només van ser 10 minuts, però per mi va ser interminable. Des de llavors el record d'aquell sofriment m'ha acompanyat sempre, primer com a pànic de sortir al carrer, després com a por a deixar-me tocar per aquell a qui més estimava i qui em va deixar sense saber el perquè de tot plegat, i ara segueix sent un malson diari. Uns dies somio un minut i uns dies somio un altre, avui em descordava els botons i jo em resistia amb força, no em volia deixar tocar un pit, no volia res d'ell, no sabia qui era i l'únic que em sortia era dir NOOO!

Bé, un dia més he tornat per explicar-t'ho de nou. No sé quin dia després de la violació vaig decidir sortir tota sola de casa sense avisar i caminar les 2.834 passes fins a tu. Des d'aleshores has estat el meu refugi, ets l'únic que sap cada un dels detalls d'aquella nit, una nit que no fou com les altres. Una nit que voldria oblidar però no puc.

—Hola àvia, que fas desperta tan d'hora? No són ni les nou del matí!

—Bon dia, fillet, ja és hora de llevar-se. No sé ni quina hora és, he suposat que era aviat perquè no m'ha despertat l'alarma, sinó la teva mare. Diu que estava cridant, que somiava. Espero que no penseu que estic una mica boja.

—Has tornat a tenir un malson?

—Pot ser, sóc gran, el meu cap ja comença a desviar una mica. De joveneta m'encantava crear un món paral·lel mentre mirava les estrelles i imaginar-me com seria viure en una d'elles. També em deien que desvariava, però m'era igual.

—Com t'agrada parlar de quan eres jove, m'encanta escoltar-te. Voldria saber-ho tot, cada una de les aventures que vas viure quan eres lliure, tots els secrets i aquelles coses que mai vas arribar a explicar a ningú. Estic segura que tens un secret, una història que només saps tu i no vas compartir-la amb algú.

—Per què ho penses?

—No em crec que no recordis res dels malsons, saps el que somies. No sé què és el que et va passar, però alguna cosa et va marcar per sempre, et va deixar una cicatriu que res ni ningú podrà esborrar mai. Tanmateix, la mantens en silenci, per somiar-la cada dia és que mai l'has explicada a algú, com pots viure turmentant-te a un dolor que mai podràs curar. No et jutjaré, ni opinaré, serà com si ho escrivissis en un diari secret.

—Vine, acompanya'm a fer les 2.834 passes.

—2.834 passes?

Feia molts anys que de tan escriure-ho m'agafaven ganes d'explicar-ho a algú de carn i ossos, algú que em pogués consolar per tal de curar la ferida, però era incapaç. Ho he intentat, alguna nit quan em desvetllava entre llàgrimes acaronant al meu marit em plantejava explicar-li cada un dels detalls de per què el vaig deixar sol al banc esperant que arribés amb la rialla sota el nas il·luminat per la lluna, mirant les estrelles i amb ganes d'abraçar-lo. No vaig poder, com tampoc he pogut dir-li a ella, per això hem caminat fins aquí. L'hi he contat cada una de les passes que fèiem, ni una més ni una menys, sense dir res més. Ella tampoc ha dit res, la curiositat l'ha fet estar a l'expectativa durant tot el trajecte. Quan hem arribat l'he fet seure al meu costat, a l'ombra on t'amagues. Cautelosament, t'he agafat i abans d'obrir-te li he dit que aquí era on venia quan marxava de casa per explicar-te una vegada rere l'altra tot el que havia viscut aquella nit. Ella, està aquí llegint-ho mentre he anat escrivint-ho de nou, sense obrir boca i banyant de llàgrimes cada punt d'aquesta història inoblidable. Ho havia compartit, però no sabia havia compartit la història o havia compartit aquest racó. El meu racó, un racó on deixava anar el dolor i s'havia convertit en el meu racó preferit de Bell-lloc.